ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER) VAN 28 MEI 1970 [1]

F. Peco tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 36-69

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Rang en ambt — Onderlinge overeenstemming — Recht van de ambtenaren op dit punt*
   (Statuut van de ambtenaren der EG, artt. 5, 7)
2. *Ambtenaren — Directeuren-generaal — Ambten — Verschillende aard — Onontbeerlijk vermogen tot aanpassing*
3. *Ambtenaren — Ambt — Aanvaarding daarvan — Vereiste bekwaamheden — Beroep van de betrokkene op eigen onvoldoende geschiktheid — Beëindiging van de dienst — Ontheffing van het ambt — Recht op toepassing van deze regelingen— Het ontbreken van dit recht*

1. De ambtenaren kunnen eerbiediging verlangen van de regel krachtens welke rang en ambt met elkaar in overeenstemming moeten zijn.

2. Het bestuur mag verwachten dat hooggeplaatste ambtenaren voldoende aanpassingsvermogen bezitten om ambten van verschillende aard uit te oefenen.

3. Wanneer een ambtenaar vaststelt dat een door hem aanvaard ambt niet bij de bekwaamheden welke hij de zijne noemt aansluit, geeft zulks hem geen enkel recht op toepassing van de regelingen voor de beëindiging van de dienst of voor de ontheffing van het ambt, daar zodanige toepassing slechts plaats kan vinden in het belang van de dienst.

In de zaak 36-69

F. Peco, voorheen ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd en bijgestaan door mr. F. Lanza, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij mr. P. Schleimer, 78, Grand-rue,

verzoeker,

1 — Procestaal : Italiaans.

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur mr. A. Toledano-Laredo, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij mr. E. Reuter, juridisch adviseur van de Commissie, 4, boulevard Royal,

verweerster,

waarin is verzocht om :

1. nietigverklaring van het besluit van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 4 juni 1969, voor zover daarin ten aanzien van verzoeker artikel 48 van het Personeelsstatuut is toegepast en hem de uitkering bedoeld in artikel 42 van het Statuut van de ambtenaren van de EGKS is geweigerd, zulks in verband met het vaststellen van de geldelijke aanspraken die voortvloeien uit beëindiging van zijn dienst;
2. toekenning van schadevergoeding,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt : R. Monaco, Kamerpresident, A. M. Donner en J. Mertens de Wilmars (rapporteur), Rechters, K. Roemer, Advocaat-Generaal, A. Van Houtte, Griffier, het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — De feiten en de processvoering

Overwegende dat de feiten en het verloop van het geding als volgt kunnen worden samengevat :
Verzoeker is op 1 februari 1960 in de rang A 2 bij de EGKS in dienst getreden als hoofd der directie Markten van het Directoraat-generaal Staal, en werd op 9 april 1964 bevorderd in de rang A 1 met benoeming tot Directeur-generaal Staal; deze functie heeft hij tot maart 1968 uitgeoefend.

In de loop van juli 1967 werd genoemd directoraat-generaal in het kader van de reorganisatie van de diensten als gevolg van de fusie der uitvoerende organen als directie ondergebracht bij het nieuwe Directoraat-generaal Industrie. Verzoeker werd aldaar benoemd tot adjunct-directeur-generaal voor industriële vraagstukken en belast met de behandeling van vraagstukken betreffende staal.
In de maand december van het jaar 1967 werd een nieuw Directoraat-generaal Verspreiding van kennis gecreëerd,

en op 6 januari 1968 werd verzoeker in het raam van het nieuwe organigram voor de diensten van één gemeenschappelijke administratie tot directeur-generaal benoemd.
Op 27 maart 1968, toen verzoeker op het punt stond zijn nieuwe taak te aanvaarden, solliciteerde hij naar de post van Directeur-generaal Industrie; hij werd echter niet op die post benoemd.
Op 16 april 1968 verzocht hij om een maatregel tot beëindiging van zijn dienst in de zin van artikel 4, lid 1, van Verordening (EEG, EURATOM, EGKS) no. 259-68 van de Raad van 29 februari 1968; dit verzoek herhaalde hij op 17 mei 1968, waarbij hij erop wees dat „voor het ambt van Directeur-generaal Verspreiding van kennis geheel andere bevoegdheden, beroepservaring en opleiding benodigd zijn" dan waarover hij beschikte.
Op 13 juni 1968 antwoordde de voorzitter van de Commissie dat hij meende het niet zonder verzoekers diensten te kunnen stellen, zodat het verzoek niet kon worden ingewilligd.
Op 26 mei 1969 zond verzoeker aan de Commissie een brief, waarin hij aan zijn grieven jegens de Commissie, thans verweerster in dit geding, uiting gaf en haar voor zijn gezondheidstoestand aansprakelijk stelde, en waarin hij voorts schreef :

„Er blijft mij niets anders over dan mij, daartoe in feite door de Commissie gedwongen, onverwijld en eigener beweging formeel en volledig akkoord te verklaren met het verbreken van het dienstverband bij de Europese Gemeenschappen; zonder enig voorbehoud verklaar ik het noodzakelijk dat mijn werkzaamheden bij de instelling thans definitief worden beëindigd";

Omdat de beëindiging van zijn dienstverband bij de Commissie naar zijn mening aan een onrechtmatige handeling van de Commissie te wijten was, verlangde hij om redenen van dienstbelang van zijn ambt te worden ontheven op de wijze, voorzien in artikel 50 van het Statuut, en verzocht hij met een beroep op artikel 99 van het Statuut van de ambtenaren van de EGKS van 1962 om vaststelling van zijn geldelijke aanspraken op basis van de bepalingen van artikel 42 van het eertijds geldende Personeelsstatuut van de EGKS.
In haar aangetekende brief van 5 juni 1969, inhoudende de ten dele bestreden beschikking, verklaarde de Commissie de haar gedane verwijten niet te kunnen aanvaarden; zij verklaarde voorts akte te nemen van verzoekers ontslagaanvrage alsook te hebben besloten zijn verzoek in te willigen en het ontslag per 10 juni 1969 te aanvaarden. Naar het oordeel van de Commissie kon het verzoek om ontheffing uit zijn ambt niet in overweging worden genomen aangezien de geldelijke aanspraken in geval van vrijwillig ontslag zijn geregeld in artikel 12 van bijlage VIII van het Statuut.
Na het indienen van het beroep is verzoeker benoemd tot vice-voorzitter van Raad van Beheer van de vennootschap „Costruzioni Metalliche Finsider" te Milaan.
Het onderhavige beroep is ingesteld op 4 augustus 1969.
De schriftelijke behandeling heeft het normale verloop gehad.
Het Hof heeft besloten, gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, geen voorafgaande instructiemaatregelen te nemen.
De zaak is namens partijen bepleit ter zitting van 4 maart 1970.
De Advocaat-generaal heeft zijn conclusie genomen ter zitting van 6 mei 1970.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* concludeert dat het den Hove behage :
Met afwijzing van alle andersluidende verzoeken of excepties
— het op 4 juni 1969 door de Commissie van de Europese Gemeenschappen genomen individueel besluit te

handhaven voor zover dit betreft de beëindiging van verzoekers dienst en de datum van ingang van deze maatregel,
— dit besluit nietig te verklaren voor zover het betreft de motivering van „ontslag op verzoek", bedoeld in artikel 48 van het Statuut van de ambtenaren, en
— verzoekers geldelijke aanspraken aldus te verstaan dat hij er aanspraak op heeft dat zijn pensioen, ook ter vergoeding van geleden materiële schade, wordt bepaald op grondslag van artikel 42 van het EGKS-Statuut junctis de artikelen 50 en 99 van het Statuut van de ambtenaren, en hem ter vergoeding van immateriële schade een symbolisch bedrag van 1 lire wordt toegewezen;

verweerster in de kosten van het geding te verwijzen.

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage :

a) het beroep van de heer F. Peco van 4 augustus 1969 ongegrond te verklaren;
b) verzoeker met inachtneming van artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering te verwijzen in de kosten van het geding.

Overwegende dat *verzoeker* concludeert voor repliek dat het den Hove behage :

des nodig de volgende instructiemaatregelen te bevelen :

A — Getuigenbewijs nopens de volgende omstandigheden :

1. Is het waar dat de heer Peco in het tussen de heer F. Hellwig en hem op 12 januari 1968 gevoerde gesprek heeft vernomen dat de Commissie tot zijn aanstelling als Directeur-generaal Verspreiding van kennis had besloten in de overtuiging dat hij daarom met klem had verzocht?
2. Is het waar, zoals in feite bekend is geworden in communautaire kringen die met de Commissie in nauw verband staan, dat de Commissie tot de keuze en de benoeming van de heer Peco heeft besloten bij meerderheid van stemmen en in het bijzonder ondanks het feit, dat dit besluit niet de instemming had van het voor deze dienst verantwoordelijke lid van de Commissie dat zelf laatstelijk, en wel nog op 4 juni 1969, ten aanzien van de heer Peco steeds een andere opvatting heeft gehuldigd dan de Commissie, zulks om redenen welke het Hof in de stukken gelieve te lezen.

Getuige : de heer F. Hellwig, vice-voorzitter van de EEG-Commissie.

B — Last aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen tot het overleggen van :

a) een authentiek afschrift van het proces-verbaal van de *gewone en buitengewone* zittingen van de Commissie en van de werkgroep voor administratieve vraagstukken betreffende alle in de periode van *juli 1967 tot 4 juni 1969* gehouden vergaderingen, waarop de rechtspositie van de heer Peco is besproken;
b) een afschrift van de brief van 12 februari 1969, door het lid van de Commissie Colonna di Paliano gericht aan de heer M. Scelba, voorzitter van het Europese Parlement.

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat :

Verzoeker stelt gedwongen te zijn geweest verbreking van zijn dienstverband te vragen ten gevolge van een onrechtmatig handelen van de Commissie. Hier is derhalve geen sprake van vrijwillig ontslag, doch van beëindiging van de arbeidsverhouding om een gerechtvaardigde reden. De regeling van artikel 48 van het Statuut betreffende

vrijwillig ontslag is derhalve op verzoekers geval niet van toepassing, terwijl hij voorts aanspraak kan doen gelden op vergoeding van geleden schade.
Verzoeker bestrijdt derhalve het besluit van 4 juni 1969 alleen voor zover de Commissie daarin met verwijzing naar artikel 48 van het Statuut verklaart zijn vrijwillig ontslag te willen aanvaarden en voor zover de Commissie zijn geldelijke aanspraken vaststelt op basis van artikel 12 van bijlage VIII van het Statuut en niet, uitgaande van ontheffing van het ambt om redenen van dienstbelang, ter vergoeding van de door verzoeker gestelde schade.
Voorts vordert hij als vergoeding van door hem geleden immateriële schade een symbolisch bedrag van 1 lire.

1 — De stelling dat de Commissie onrechtmatig heeft gehandeld

Verzoeker stelt dat hij, in verband met de rationalisatie van de diensten samenhangende met de fusie van de uitvoerende organen, werd te werk gesteld als Directeur-generaal Verspreiding van kennis, waarvoor hem naar zijn mening de nodige bekwaamheid, de ervaring en de juiste opleiding ontbrak.
Het feit dat hij werd belast met een taak waarvoor hij zich niet competent voelde, heeft zijn gezondheidstoestand sterk geschaad. Zijn slechte gezondheidstoestand heeft geduurd van maart tot mei 1969, en de vrees dat hij opnieuw ziek zou worden deed hem besluiten de brief van 26 mei 1969 aan de Commissie te zenden.
Voorts is zijn recht om te worden belast met werkzaamheden overeenkomend met zijn hiërarchieke rang geschonden door een feitelijke verlaging in rang, die het gevolg was van het opheffen van het Directoraat-generaal Staal en zijn tewerkstelling op het Directoraat-generaal Verspreiding van kennis. Laatstgenoemd directoraat-generaal vervult taken welke in hoofdzaak een uitvoerend karakter dragen en is qua belangrijkheid en prestige geenszins vergelijkbaar met het vroegere Directoraat-generaal Staal van de EGKS, noch met de andere bestaande directoraten-generaal, die nauw met de Commissie samenwerken bij het uitstippelen van de hoofdlijnen van het communautaire beleid.
Verweerster antwoordt dat er in casu geen sprake is van schending van verzoekers rechten. Uit artikel 7 van het Statuut, inhoudende dat een ambtenaar overeenkomstig zijn categorie en rang moet worden tewerkgesteld, volgt niet dat een ambtenaar bijzondere aanspraak kan doen gelden op een bepaalde post. De rechtspraak van het Hof sluit iedere twijfel dienaangaande uit (arrest van 6 mei 1969, Huybrechts/Commissie, 21-68, Jurispr. XV. 1969, blz. 96-97). De Commissie beschikt derhalve over de organisatorische bevoegdheden om van geval tot geval te beoordelen welke ambtenaar het meest geschikt is om bepaalde werkzaamheden te verrichten en hem op die post tewerk te stellen; zij handelt hierbij krachtens een discretionaire bevoegdheid waarop het Hof geen controle vermag uit te oefenen.
De Commissie heeft derhalve door bij de reorganisatie van haar diensten te oordelen dat verzoeker op de post van Directeur-generaal Verspreiding van kennis een aanzienlijke bijdrage zou kunnen leveren tot een efficiënt functioneren van de instelling en door hem op die plaats tewerk te stellen geen afbreuk gedaan aan zijn rechtspositie. Er kan dus geen sprake zijn van een verlaging in rang als gevolg van opheffing van het Directoraat-generaal Staal en van zijn tewerkstelling als Directeur-generaal Verspreiding van kennis.
Verzoekers stelling komt volgens verweerster neer op het opstellen van een soort waardeschaal van de verschillende directoraten-generaal voorzien in het organigram der Gemeenschappen, en op het toekennen van meer belang aan het ene directoraat-generaal dan aan andere; er zou dan tussen ambtenaren van een zelfde categorie en dezelfde rang een gradueel verschil worden gemaakt.

Verzoeker zegt voor repliek dat de Commissie de haar toegekende discretionaire bevoegdheid niet heeft gebruikt in het dienstbelang, doch zich hierbij heeft schuldig gemaakt aan misbruik van bevoegdheid.

In de eerste plaats bewijst volgens verzoeker het degraderen van het Directoraat-generaal Staal tot een eenvoudige directie, het aanmerkelijk terugbrengen van de personeelssterkte, het „bevriezen" van bepaalde voorschriften van het EGKS-Verdrag en vooral het feit dat de Commissie-bemoeiingen en sollicitaties van buitenaf heeft aanvaard, dat de Commissie bij het nemen van het besluit van juli 1967 tot vermindering van het aantal directeuren-generaal van haar bevoegdheid misbruik heeft gemaakt.

In de tweede plaats heeft de Commissie door in december 1967 de keuze op verzoeker te laten vallen, en hem daarna in maart 1968 te benoemen tot Directeur-generaal Verspreiding van kennis gehandeld in de onjuiste veronderstelling dat verzoeker voor deze plaats in aanmerking wenste te komen, hetgeen verzoeker bereid is door getuigen alsmede door de briefwisseling tussen de heer Scelba en de heer Colonna di Paliano aan te tonen.

Voorts heeft de Commissie hem belast met een taak zonder deze nauwkeurig te omschrijven, en dit is geschied omdat de Commissie wist dat een dergelijke omschrijving zou aantonen dat verzoeker niet geschikt was voor de betreffende post. Ook uit de onlangs voor de opnieuw vacante post geplaatste oproep voor sollicitanten blijkt dat verzoeker niet de voor deze post vereiste hoedanigheden bezat.

In de derde plaats heeft de Commissie door na een intern vergelijkend onderzoek COM/2 een ambtenaar van Franse nationaliteit met de rang A 2 tot Directeur-generaal Industrie te benoemen deze post willen reserveren voor een ambtenaar van dezelfde nationaliteit als de ambtenaar die de post eerder had bekleed. Daarnaast heeft ook een andere overweging van zuiver geografische aard, namelijk dat verzoeker dezelfde nationaliteit had als het voor industriezaken verantwoordelijke lid van de Commissie, aan verzoekers benoeming tot Directeur-generaal Industrie in de weg gestaan.

In de vierde plaats beantwoordde het in de brief van 13 juni 1968 vervatte besluit waarin toepassing ten behoeve van verzoeker van de regeling van artikel 4 van Verordening no. 259-68 werd geweigerd en waarin hij in zijn ambt bleef gehandhaafd niet aan de eisen, in artikel 25 van het Statuut van de ambtenaren aan de motivering van besluiten van deze aard gesteld.

Verweerster merkt naar aanleiding hiervan op dat zij in ieder geval in het belang van de dienst heeft gehandeld.

Het besluit om het Directoraat-generaal Staal te doen opgaan in het Directoraat-generaal Industrie werd ingegeven door de noodzaak van rationalisatie van de diensten.

Zulks geldt ook voor de tewerkstelling van verzoeker op het Directoraat-generaal Verspreiding van kennis, welke trouwens heeft plaatsgevonden met volledige instemming van verzoeker, zoals blijkt uit de bewoordingen van zijn brief van 15 maart 1969 aan voorzitter Scelba en uit het feit dat hij geen beroep heeft ingesteld tegen de benoeming van de heer Toulemon tot Directeur-generaal Industrie.

Verweerster voegt hieraan toe dat zij na aan verzoeker een plaats te hebben ingeruimd in het nieuwe organigram, ingevolge Verordening no. 259-68 gerechtigd was restrictief tewerk te gaan bij de aanvaarding van het vrijwillig ontslag, zoals zij trouwens steeds heeft gedaan ten aanzien van verzoeken van hoge ambtenaren die reeds waren ingedeeld in het nieuwe organigram.

Verweerster doet ten slotte opmerken dat verzoeker ten aanzien van geen der door hem onrechtmatig geachte handelingen in rechte nietigverklaring heeft verzocht; zij concludeert dat niet is bewezen dat de Commissie zich heeft schuldig gemaakt aan détournement de

pouvoir of aan enigerlei onrechtmatige daad.

2 — *De betekenis die rechtens moet worden toegekend aan de brief van 26 mei 1969*

Verzoeker betoogt dat hij in zijn brief van 26 mei 1969 geen vrijwillig ontslag heeft genomen, doch daarin heeft vastgesteld dat zich een, aan de Commissie te wijten, feitelijke toestand voordeed die het hem onmogelijk maakte de arbeidsverhouding te laten voortduren.
Door zijn brief als een vrijwillig ontslag te beschouwen heeft verweerster daaraan een onjuiste uitleg gegeven. Zij heeft geen onderscheid gemaakt tussen de in artikel 48 van het Statuut genoemde ondubbelzinnige wens, en de woorden „zonder enig voorbehoud acht ik het noodzakelijk dat mijn werkzaamheden bij de instelling thans definitief worden beëindigd" in de brief van 26 mei 1969. Er is een duidelijk onderscheid tussen de subjectieve wens bedoeld in artikel 48 van het Statuut en de door verzoeker vermelde objectieve noodzaak.
Verzoeker heeft dus niet vrijwillig ontslag gevraagd doch verklaard om een gerechtvaardigde reden arbeidsverhouding met de Commissie te willen beëindigen.
Verweerster merkt op dat verzoeker, zeer wel wetende dat de arbeidsverhouding alleen op initiatief van de ambtenaar door vrijwillig ontslag kan worden beëindigd, wel degelijk zijn ontslag heeft ingediend.
De bewoordingen van de brief van 26 mei 1969 zijn op één woord na een getrouwe weergave van de eerste alinea van artikel 48 van het Statuut. Door te spreken van de *noodzaak* zijn werkzaamheden te beëindigen heeft verzoeker slechts gewezen op een *subjectieve noodzaak* veroorzaakt door zijn gezondheidstoestand.
Hij hinkt dan echter op twee gedachten door aanspraak te maken op de aan ontheffing om redenen van dienstbelang verbonden hogere uitkeringen, hoewel het initiatief hiertoe slechts van het betreffende orgaan kan uitgaan, en heeft daartoe een oplossing bedacht gebaseerd op zogenaamde werkbeëindiging om een gerechtvaardigde reden.
Verzoeker heeft trouwens geenszins gevraagd zijn dienstverband in het belang van de dienst te mogen beëindigen; hij had dit kunnen doen en tegen een eventuele weigering kunnen opkomen, doch heeft zich beperkt tot het ondubbelzinnig naar voren brengen van zijn wens om ontslag te nemen.

3 — *De ten aanzien van verzoekers geldelijke aanspraken geldende regeling*

Verzoeker betoogt dat zijn geldelijke aanspraken niet kunnen worden geregeerd door de bepalingen van artikel 12 van bijlage VIII van het Statuut, aangezien dat artikel betrekking heeft op vrijwillig ontslag van de ambtenaar.
Wanneer de ambtenaar zich echter gedwongen ziet om een gerechtvaardigde reden het dienstverband te verbreken dient voor hem de meest gunstige ontslagregeling te gelden. Dit kan op twee manieren worden aangetoond.
In de eerste plaats door analogische redenering : een situatie waarin het de werknemer niet mogelijk is het dienstverband te laten voortduren vertoont een sterke gelijkenis met het geval voorzien in artikel 50 van het Statuut, aangezien het dienstbelang dat het ontslag rechtvaardigt ook aanleiding kan geven tot beëindiging van het dienstverband om gerechtvaardigde redenen.
Voorts door toepassing van het in de artikelen 5 en 7 van het Statuut vervatte algemene beginsel : het is bewezen dat verzoeker in feite in rang verlaagd is, waaraan hij recht ontleent op vergoeding van de door hem geleden materiële en immateriële schade. Als schadeloosstelling en om de taak van het Hof te vereenvoudigen is verzoeker bereid het er voor te houden dat aan zijn aanspraak op materiële schadevergoeding zal zijn voldaan wanneer hem de toelage voorzien in artikel 42 van het EGKS-Per-

soneelsstatuut junctis de artikelen 50 en 99 van het Statuut van de ambtenaren wordt toegekend.
Verweerster antwoordt dat verzoeker geen aanspraak mag maken op toepassing van de regeling die geldt bij ontheffing om redenen van dienstbelang, waartoe immers slechts kan worden overgegaan bij besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag en niet op initiatief van de ambtenaar zelf.
Verwarring tussen deze beide maatregelen die duidelijk in het Statuut zijn onderscheiden is niet toelaatbaar, en in casu is onmiskenbaar sprake van het nemen van ontslag. Verzoeker kan trouwens geen beroep doen op werkbeëindiging om een gerechtvaardigde reden, aangezien deze rechtsfiguur niet bestaat in het communautaire recht, maar alleen bekend is in artikel 2129 van het Italiaans Burgerlijk Wetboek en ook daar nog alleen bij contractuele arbeidsverhoudingen. Ten overvloede merkt verweerster op dat er naar haar inzicht in casu geen gerechtvaardigde redenen bestonden.
Verzoeker zegt voor repliek dat hij niet verzoekt om toepassing van de bepalingen omtrent ontheffing om redenen van dienstbelang, doch alleen om toekenning van de in artikel 42 van het EGKS-Statuut voorziene schadeloosstelling, gezien de redenen die tot beëindiging van zijn dienstverband hebben geleid.
Hij meent dat deze vergoedingsregeling op hem zou kunnen worden toegepast ook al voorziet het Statuut hierin niet uitdrukkelijk. Ontslag om een gerechtvaardigde reden bestaat in het Italiaanse recht; het is ook van toepassing op arbeidsverhoudingen ingevolge het Statuut en een communautaire verordening kan geen afbreuk doen aan of een beperking inhouden van tevoren bestaande of verworven rechten van burgers van de Gemeenschap, zulks vooral nu het hier geen rechten betreft die tegen de doelstellingen van de Gemeenschappen indruisen. Bovendien geeft het Statuut geen limitatieve opsomming van de rechten van de ambtenaren, zoals blijkt uit het feit dat hun bepaalde ongeschreven rechten worden toegekend.

4 — Het bedrag der materiële en immateriële schade

Verzoeker betoogt dat wanneer de door hem beschreven bijzondere omstandigheden geen aanleiding hadden gegeven tot verbreking der arbeidsverhouding, niets in de weg zou hebben gestaan aan een verdere ambtsuitoefening totdat hij de 65-jarige leeftijd zou hebben bereikt, dat wil zeggen gedurende nog 18 jaar.
Gedurende dit gehele tijdvak had hij in het genot kunnen zijn van alle aan het Europese ambt verbonden voordelen, en daarna van een pensioen berekend op grondslag van een anciënniteit van 28 dienstjaren. Zijn materiële schade kan worden uitgedrukt in het verschil tussen de hoogte van de in het Statuut voorziene bezoldiging en het salaris dat hij thans in Italië geniet, berekend over de 18 resterende dienstjaren; daarbij moet worden gevoegd het verschil tussen de beide pensioenregelingen. Het totale verschil zou liggen in een orde van grootte van vier miljoen lire per jaar, de zwaardere fiscale lasten niet meegerekend.
Verzoeker is echter van oordeel bij wijze van schikking genoegen te kunnen nemen met een schadevergoeding in dier voege dat hem de in artikel 42 van het Personeelsstatuut voorziene toelage wordt toegekend.
Verweerster antwoordt dat verzoeker niet van schadevergoeding kan spreken nu zijn rechten in geen enkel opzicht zijn geschonden en niet blijkt dat hij enig nadeel heeft geleden.
De beweerdelijk geleden materiële schade is overigens in het verzoekschrift op niet minder dan drie miljoen lire en bij repliek op zes miljoen lire gesteld zonder dat te dien aanzien enige toelichting wordt gegeven. Overigens dient voor de vaststelling van de schade het door de Gemeenschappen betaalde pensioen bij het in de nieuwe functie genoten salaris opgeteld te worden.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het beroep primair strekt tot gedeeltelijke nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 4 juni 1969 waarbij verzoekers ontslag wordt aanvaard, voor zover daarin op hem de financiële regeling bij ontslag op verzoek wordt toegepast;

2 dat het beroep er voorts toe strekt dat het Hof zal verstaan dat verzoeker „ook ter vergoeding van geleden materiële schade" mag eisen dat zijn pensioen wordt bepaald op grondslag van artikel 42 van het EGKS. - Statuut junctis de artikelen 50 en 99 van het Statuut van de ambtenaren en dat hem ter vergoeding van immateriële schade een symbolisch bedrag van één lire wordt toegewezen;

3 Overwegende dat verzoeker, voorheen Directeur-generaal Staal bij de EGKS en ambtenaar met de rang A 1, in verband met de fusie der uitvoerende organen is benoemd tot adjunct-directeur-generaal bij het Directoraat-Generaal Industrie van de Commissie;

4 dat hij, na zijn benoeming tot Directeur-generaal Verspreiding van kennis op 20 maart 1968 — welke hij heeft aanvaard — reeds op 27 maart 1968, toen hij op het punt stond zijn nieuwe taak te aanvaarden, heeft gesolliciteerd naar de inmiddels vacant geworden post van Directeur-generaal Industrie, op welke post echter een andere ambtenaar op 9 april 1968 bij wege van bevordering werd benoemd;

5 dat hij, daar hij meende niet de vereiste hoedanigheden te bezitten voor de post van directeur-generaal waarop hij was benoemd, op 16 april de maatregel tot beëindiging van zijn dienst in de zin van artikel 4, lid 1, van Verordening no. 259/68 EEG heeft verzocht en vervolgens heeft gevraagd om redenen van dienstbelang van zijn ambt te worden ontheven in de zin van artikel 50 van het Statuut;

6 dat verweerster, van oordeel dat verzoeker in staat was zijn ambt te vervullen, heeft geweigerd deze verzoeken in te willigen;

7 dat verzoeker op 26 mei 1969, met een beroep op zijn slechte gezondheidstoestand waarvoor hij medische verklaringen heeft overgelegd en welke hij toeschreef aan de ongunstige omstandigheden waaronder hij een ambt vervulde waartoe hij zich niet geschikt achtte, het volgende aan de Commissie heeft geschreven : „Er blijft mij niets anders over dan mij, daartoe in feite door de Commissie gedwongen, onverwijld en eigener beweging for-

meel en volledig akkoord te verklaren met het verbreken van het dienstverband bij de Europese Gemeenschappen; zonder enig voorbehoud verklaar ik het noodzakelijk dat mijn werkzaamheden bij de instelling thans definitief worden beëindigd";

8 dat hij hieraan toevoegde dat de beëindiging van zijn dienstverband aan een onrechtmatige handeling van de Commissie te wijten was en dat hij verlangde deswege in het genot te worden gesteld van de geldelijke regeling voor de ontheffing van het ambt om redenen van dienstbelang;

9 dat verweerster in het bestreden besluit het door verzoeker aangeboden ontslag heeft aanvaard, doch hem de bij ontheffing uit het ambt geldende regeling heeft geweigerd, daaraan toevoegende dat op hem de financiële regeling voor het vrijwillig ontslag van toepassing was;

10 Overwegende dat zowel het verzoek tot nietigverklaring als dat tot schadevergoeding zijn gegrond op de bewering dat de Commissie onwettig en onrechtmatig heeft gehandeld;

11 dat deze bewering derhalve in de eerste plaats moet worden onderzocht;

12 Overwegende dat verzoeker primair stelt dat zijn benoeming tot Directeur-generaal Verspreiding van kennis een feitelijke terugzetting in rang vormde, aangezien dit directoraat-generaal taken vervulde welke in hoofdzaak een uitvoerend karakter dragen, zodat de Commissie door hem op deze post te werk te stellen handelde in strijd met de regel dat een ambtenaar overeenkomstig zijn rang moet worden te werk gesteld;

13 dat hij voorts aanvoert dat hij op deze post werd benoemd hoewel hij niet de daartoe vereiste bekwaamheden bezat;

14 Overwegende dat de post van Directeur-generaal Verspreiding van kennis een post A 1 is, en dus met verzoekers rang overeenstemt;

15 dat ofschoon het verschil in taak der onderscheiden directoraten-generaal een persoonlijke voorkeur van verzoeker voor een andere post kon rechtvaardigen, dit verschil toch geen inbreuk betekent op de regel — waarvan de ambtenaar eerbiediging kan verlangen — dat het ambt aan de rang beantwoordt;

16 dat verzoeker overigens zijn benoeming zonder enig voorbehoud had geaccepteerd en hij zich eerst na het mislukken van zijn sollicitatie naar de functie van Directeur-generaal Industrie op het standpunt stelde dat hij voor het door hem beklede ambt niet de vereiste geschiktheid bezat;

17 dat de Commissie overigens mag verwachten dat hooggeplaatste ambtenaren voldoende aanpassingsvermogen bezitten om ambten van verschillende aard uit te oefenen;

18 dat zij hiertoe ten aanzien van verzoeker te meer gerechtigd was daar de werkzaamheden van Directeur-generaal Verspreiding van kennis bij zijn universitaire opleiding aansloten;

19 dat verweerster door hem op deze post te benoemen geen enkele bepaling van het Statuut heeft geschonden noch ook enige fout heeft begaan welke haar aansprakelijkheid medebrengt;

20 Overwegende dat ook de afwijzing van verzoekers wens om op hem de regeling geldende bij de beëindiging van de dienst of voor de ontheffing van het ambt toe te passen geen onwettige of onrechtmatige handeling oplevert;

21 dat ten aanzien hiervan allereerst moet worden opgemerkt dat verzoeker de besluiten waarbij de Commissie hem, vóór zijn ontslagaanvrage, het genot van deze regelingen weigerde, niet tijdig heeft bestreden;

22 dat overigens wanneer een ambtenaar vaststelt dat een door hem aanvaard ambt niet bij de bekwaamheden welke hij de zijne noemt aansluit, zulks hem geen enkel recht geeft op het genot van één dezer beide bijzondere regelingen;

23 dat, aangezien de regeling van beëindiging van de dienst evenals die van ontheffing van het ambt slechts kan worden toegestaan in het belang van de dienst, verweerster onder deze omstandigheden in genen dele haar bevoegdheden heeft overschreden door zich op het standpunt te stellen dat bedoeld belang het nemen der gevraagde maatregelen niet rechtvaardigde;

24 Overwegende anderzijds dat verzoeker geen enkel gegeven heeft verschaft ter ondersteuning van zijn stelling dat verweerster zich jegens hem aan misbruik van bevoegdheid schuldig heeft gemaakt;

25 Overwegende ten slotte dat het feit dat hij zijn ontslag heeft ingediend omdat hij — met zijn instemming overigens — was benoemd op een post waartoe hij zich minder geschikt achtte, aan het vrijwillige karakter van dit ontslag niet kan afdoen;

26 dat de Commissie derhalve de brief van 26 mei 1969 als een vrijwillig verzoek om ontslag mocht beschouwen en op verzoeker de daarvoor geldende financiële regeling toepassen;

27 dat het beroep derhalve ongegrond blijkt te zijn en in volle omvang moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

28 Overwegende dat volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;

29 dat echter ingevolge artikel 70 van dat Reglement de kosten door de instellingen gemaakt in door personeelsleden der Gemeenschappen aangespannen gedingen te haren laste blijven;

Gezien de stukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en in het bijzonder artikel 179 van dit Verdrag;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;
Gelet op het Statuut van de ambtenaren der Europese Gemeenschappen en in het bijzonder de artikelen 5, 7, 50, 90, 91 en 99;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

uitspraak doende :

1. **verwerpt het beroep;**
2. **verstaat dat elk van beide partijen de aan haar zijde gevallen kosten zal hebben te dragen;**
3. **verwerpt het meer of anders gevorderde.**

Gedaan te Luxemburg op achtentwintig mei negentienhonderdzeventig.

Monaco Donner Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op achtentwintig mei negentienhonderdzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer
R. Monaco